

TÄHEKE

NR. 10 1969

KOER ON INIMESELE TORE SELTSILINE, USTAV SÖBER, JAHIKAASLANE, KODUJA KARJAVÄLVUR. TA OLI SUURES ISAMAASÖJAS SIDEPIDAJA, MIINIOTSIJA, SANITAR. TA ON MIILITSAMEESTE JA PIIRIVÄLVURITE TARK ABILINE. PÕHJALADEL ON KOER KELGUVEDAMISEL ASENDAMATUKS LOOMAKS, MÄGEDES AITAB LUMETUISKU EKSINUL ÕIGET TEED LEIDA. TA ON TEADUSE TEENISTUSES JA ISEGI KOSMONAUT. INIMENE ON ARETANUD MITMESUGUSTE ÜLESANNETE TÄITMISEKS ÜLE KOLMESAJA KOERATÕU.

JUHTKOER

Oli kevadpäev kaugel Siberis Tšuktši poolsaarel. Seitse samojeedi koera vedasid raskelt kooramatud kelku. Mees juhtis kelgurakendi lumehangedes merejääle. Ta tahtis sõita üle lahe teisele kaldale, kus polaarrebaste kütid ootasid toidumoon. Äkki märkas mees, et juhtkoer pöördub käsuta vasakule ja tema järel veavad

teised koerad kelgu kõrvale. «Vanja, paremale, paremale!» hõikas mees juhtkoerale ja sikutas ohje. Jälle libises kelk õiges sõidusuunas. Aga jälle hakkas Vanja teelt kõrvale kalduma. Ta ei kuulanud mehe käsku. Viimaks jäid koerad lõõtsutades seisma. Nad ei vedanud enam kelku, sest juhtkoer seisis põiki ees. «Vanja,

kuula käsku!» noomis mees koera. Vanja vaid haugatas korra ja istus lumme.

«Teel on midagi niisugust, mida juhtkoer teab ja mina mitte,» mõtles mees. Ta läks vaatama. Mõnekümne sammu kaugusel nägi ta läbi udu laia lahvandust — lahtist kohta jääs. Kui Vanja poleks sellest arvatavasti vee lõhna järgi

juba kaugelt teada saanud, oleks koerarakend lahvandusse lennanud.

Mees tuli kelgu juurde ja patsutas juhtkoera koonule: «Tark koer!» Siis läks sõit edasi nii, nagu Vanja juhtis.

Kilomeetrit kaks mindi lahvanduse ümber ringi ja varsti jõuti küttide laagrisse.

VÕITLUS HUNDIGA

Stjopka elas Kirgiisia stepis. Ta oli must kräsus kasukaga karjakoer.

Stepirohtu nosivad süüa tohutu suured lambakarjad. Kui mõni lammast karjast eemaldub, ajab koer ta kohe tagasi ja karistuseks naksab teda jalast. Kuid ometi juhtus, et karjast kadus üht kahe tallega. Neid läksid lamburid oma suurte tugevate karjakoertega otsima. Ka Stjopka oli kadunud.

... Stjopka vedas ninaga õhku ja kikitas kõrvu. Haistmise ja kuulmise järgi ta ute ja talled leidiski. Üht oli kasukatpidi põõsasse kinni jäänud, ei saanud edasi ega tagasi. Talled hoidsid kartlikult ema lähedale. Üht määgis kaeblikult ja koer klähvis kutsuvalt. Lamburid olid veel kaugel ega kuulnud. Tuulehoog tõi Stjopka ninna kiskja lõhna. Ja siis ta nägi: künkanõlvalt volksatas alla takerdunud karvadega hunt. Koera kasukas tõusis turri ja ta hakkas hirmust kiunuma. Aga ta teadis, et peab kas või elu hinnaga lambaid kaitsma.

Kui lamburid kohale jõudsid, leidsid nad ute ja talled terve-tena. Eemal rohus lamas hall hunt ja tema peal must kräsus kasukaga koer. Stjopkat oli armetult puretud, kuid ta oli siiski hundi maha murdnud.

KUULUS BARRY

Šveits on kõrgete lume- ja jäätipuliste mägede maa. Eriti talvel eksib mägedes lumetuisku inimesi või nad jäävad koguni lumelaviini alla. Siis saadetakse hädasolijale appi bernhardiin.

Bernhardiin on suur pruunilaiguline koer. Ta tunneb mägedes ohutuid ja kõige otsemaid teeradasid, mida mööda juhivad eksinud asulasse. Ta leiab eksimatult koha, kuhu lumi mattis inimese. Osavalt kraabib ta käppadega inimese lume alt välja. Bernhardiinil on kaelas vaadike, milles on külmunud inimese elustav jook — rumm. Kõige kuulsam päästekoer oli Barry. Ta tõi lume alt välja üle neljakümne inimese. Barry suri 14-aastasena. Tänuhäeks inimeste päästmise eest valmistati temast topis ja seda säilitatakse Šveitsi pealinna Berni loodusteaduse muuseumis.

Maailmas on bernhardiini koeri vähe. Nõukogude Liidus on neid arvatavasti ainult viis, kellest nelja elupaik on meie koduvabariigis.

Illustreerinud A. VENDER

Õhtis elukutse

Dingo, Dero ja Verro on idaeuroopa lambakoerad. Nad õppisid koerte koolis ja käisid veel erikursustel. Nüüd töötavad nad Tallinnas gaasitorustiku lekkekohtade avastajatena.

Koerte haistmine on nii terav, et nad tunnevad gaasilehka isegi siis, kui torustik asub meetri sügavuses asfaltkatte all. Muide, Dingo, Dero ja Verro on praegu Nõukogude

Liidus ainukesed gaasiavastajad koerad.

Pildil: Dingo on leidnud tänavasillutises koha, kust imbub gaasi.

A. RAMMO tekst ja foto

Kosmose- lendurid

Enne kui Juri Gagarin esimesena maailmas kosmosesse lendas, viibisid seal koerad — Laika, Belka ja Strelka, Pišolka ja Muška, Tšernuška ja Zvjozdotška. Koeri saatsid nõukogude teadlased kosmosesse selleks, et kindlaks teha, kuidas maailmaruumis viibimine elusolendile mõjub.

Ka need kutsikad, keda pildil näed, on kosmoselendurid. Kutsikad ei ole küll maapinnalt kõrgemale saanud, kuid laboratooriumis on nendega tehtud niisuguseid katsetusi, nagu lendaksid nad kosmoses.

JAAN RANNAP

li kord üks kolmeaastane tüdruk, kes kartis kangesti naabrite suurt hundikoera.

Hundikoer oli tõepoolest kuri. Sellepärast hoiti teda ketis. Aga ühel päeval, kui väike tüdruk läks väikese kannuga naabritelt piima tooma, oli suur koer kuidagimoodi lahti pääsenud. «Urr!» tegi suur koer ja tuli tüdruku poole.

Tüdruk hakkas taganema. Ta teadis juba, et koera eest joosta ei tohi. Tüdruk taganes koduni, aga kuri koer tuli talle samm-sammult järele.

Tüdruk elas siis Viimsi koolimajas. Kooli köögi uks oli kõige lähemal. Väike tüdruk taganes sellest sisse. Koer tuli järele. Nüüd ei olnud enam kuhugi taganeda. Laual olid internaadilastele praetud härjasilmad. Väike tüdruk võttis viimases hädas tagantkätt ühe härjasilma ja viskas koerale. Suur koer söi selle ära ning tuli veel lähemale. Tüdruk viskas uue härjasilma.

Nii söi suur koer ära kõik kolmkümmend neli härjasilma. Siis haugatas ja liputas rõõmsalt saba. Sellest ajast alates hakkas suur koer väikest tüdrukut nähes alati rõõmust kiunuma ja saba liputama. Aga väike tüdruk sai lahti hirmust suurte koerte ees. Kui teised väikesed tüdrukud mängisid nukkudega, mängis tema vatist, papist või nahast koertega. Ta käis vaatamas, mida Nõmmel koerte harjutusväljakul päris koertele õpetati, ja õpetas kohe sedasama oma mängukoertele. Väikese tüdruku mängukoerad oskasid varsti

kõrgel poomil kõndida,
mööda treppi üles ronida,
roomata,
asju valvata,
üle tõkke hüpata.

Sellest hoolimata soovis väike tüdruk endale kangesti päris koera. Kaheteistkümnendaks sünnipäevaks tüdruk saigi endale hundikoerakutsika. Kutsikas oskas hästi lõriseda, ning tüdruk pani talle nimeks Lõrri. Nüüd on Lõrri juba suur. Tüdruk on õpetanud ta

kõrgel poomil kõndima,
mööda redelit ronima,
roomama,
asju valvama,
üle tõkke hüppama.

Peale selle on Lõrri ise õppinud veel vahel pahandusigi tegema. Muidugi ei ole koera kasvatamine kerge. Tüdruk peab hommikuti juba kell kuus tõusma, et jõuaks enne kooli minekut Lõrriga jalutada ja talle toitu keeta. Ja õhtupoolikul kulub ka tundi kaks või kolm koera õpetamiseks. Aga Merle Attemann saab sellega hakkama, sest ta armastab väga oma neljajalgset sõpra.

VÄIKESEST
TÜDRUKUST JA SUUREST
KOERAST

See kõige lõbusam koer

RAFAEL ARAMJAN

«See oli üks hästi lõbus koeranäss. Te kohe ei tea, kui tore ta oli! Keegi ei klähvinud temast heledamini. Kellelgi polnud temast väledamaid jooksujalgu. Ja niisugust mõnusalt keerdus saba polnud ka mitte kellelgi teisel.»

«Aga mis siis temaga juhtus!»

«Mis juhtus! Ära kadus.»

«Kus!»

«Ikka siin,» osutas poisipõngerjas põösaste poole.

«Egas midagi, lähme teda otsima!» arvasin mina.

«Aga seal teda pole. Tema on hoopis kusagil seal.»

«Hea küll. Aga mis ta nimi on! Hakkame kahekesi teda kutsuma.»

«Žutška.»

Ja siis me hüüdsimegi teda kahekesi:

«Žutška! Žutška!»

Pöösastest tuli nähtavale musta kypse viigimarja moodi ninanöpsiga peni. Ta ei jõudnud veel küsida, mis meil ka vaja on, kui kusagilt äkki mesilane kohale lendas. Koer kivistus paigale ja kõõritas hirmunud pilgul mesimummi poole. Lõpuks sai pisikesel putukal ühel kohal tiirlemisest isu täis. Ta lendas minema. Kutsikas pöördus meie poole ja tegi auh! «Oli teil asja ka või!» pidi see tähendama.

«Kas see ongi Žutška!» pärisin mina.

«See veel puuduks!» krimsutas põngerjas solvunult nina.

«Žutška! Žutška!» hüüdsime uuesti.

Seekord tuli allee lõpust kõverjalgne kutsikas nähtavale. Ja see kutsikas haugatas pahaselt: «Misasja te küll kisate ning segate mind!» Pöördus siis ning sibas eemal ootava õuekoera juurde.

See oli ka kõik. Rohkem pargis koeri polnud. Ja ma hakkasin juba salamisi arvama, et

keegi oli põngerja koerakese endaga kaasa viinud. Aga oma mõtet ma ei reetnud. Sest poiss uuris kurvalt ümbrust ning sosistas ikka veel vaevukuuldavalt:

«Žutška! Žutška, kus sa mul oled!»

Siis äkki löid ta silmad särava. Poiss tormas põösastesse ning ma kuulsin, kuidas ta seal hüüdis:

«Näe, kus sa mul oled!»

Suurest üllatusest ei saanud ma sammugi astuda. Põngerjas tiris põösastest kummist koerakutsika välja. Ja sellel kutsikal oli

mõnusalt keerdus saba. Poiss surus ta tugevasti vastu rinda, haugatas paar korda ning pistis siis mööda alleed jooksmas.

Ma seisin, vaatasin talle järele ja mõtlesin: «Poisipõngerja koerake on tõepoolest kõige lõbusam. Ja kellelgi pole temast väledamaid jooksujalgu. Ja keegi ei klähvi temast heledamini. Ja niisugust mõnusalt keerdus saba pole ka ühelgi teisel penil.»

«Auh, auh, auh!» jooksis poiss mööda alleed edasi. «Auh, auh, auh!» Ning surus oma Žutškat tugevasti-tugevasti vastu rinda.

Armeenia keelest tõlkinud ANDRES JAAKSOO

Lugu koerast, kes kitarri mängis ja kassist, kes küsisid armastas

WACLAW SOLSKI

Elas kord koer. Pik oli ta nimi. Ühel heal päeval külmetas Pik, vaeseke, enda nõnda ära, et pidi tükiks ajaks tuppa jääma. Ta nuuskis kõik toanurgad läbi, lootuses leida seal vähemalt mõnda mängimiseks sobivat eset. Nurgad olid tühjad, see-eest tiris ta kapi alt kitarril välja. Kitarril oli neli keelt. Siis luges Pik oma käpad üle. Ja sai ka neli. «Suurepärane!» kilkas Pik. «Iga keele jaoks üks käpp!»

Aga nüüd jutustan ma teile ka ühest kõutsist. Kõutsi kutsuti Fukulevitšiks. Kui kõuts Pikile külla tuli, siis ainult akna kaudu, sest ta oli loom, kes eelistas ilusaid siledaid vihmaveetorusid igasuguste treppidele.

Kord pühapäeval koputaski see Fukulevitš Piki akna taga. Pik tegi akna lahti ja sõnas:

«Palun astuge sisse, kuid ainult kolmeks sekundiks. Sest mul on tähtsamaid toimetusi.»

«Kuulsin, kuulsin juba teie toimetustest,» kuulutas kõuts Fukulevitš. «Tuleb välja, et te mängite nagu eesel kitarril!»

«Nagu eesel! Misjaoks nagu eesel!» imestas Pik. «Eeslid pole kunagi kitarril mänginud...»

«Aga piljardit!» küsis kõuts Fukulevitš.

«Ka piljardit ei mängi nad. Või kui, siis haru-

harva...» arvas Pik käppa üle põlve tõstes. «Aga kust te seda teate!» küsis jälle Fukulevitš. «Mina! Mina tean kõike! Kuid kolm sekundit on möödas. Nii et laske jalga! Sest ma tahaksin kitarril ühe viisikese selgeks õppida.» Kuid Fukulevitšit vaevasid veel kolm kole tähtsat küsimust. «Hästi,» jäi Pik nõusse. «Kolm küsimust. Ja siis olgu õhk puhas.»

«Esimene küsimus,» alustas Fukulevitš. «Millest on tehtud lehmabad! Teine: missuguse puu otsas kasvavad kindad! Ja lõpuks kolmas küsimus: miks vihm sajab ülevalt alla, aga mitte alt üles! Mõelge ainult hoolega, hommikul tulen vastuste järele!»

Nende sõnadega volksas kõuts Fukulevitš aknast välja ning sõitis lõbusalt nurru lüües mööda vihmaveetoru alla.

Küll murdis Pik pead, aga vastuseid ei suutnud ta kuidagi leida. Ja kitarril mängida ei saanud Pik ka. Sest ta pidi kogu aeg mõtlema.

Ainult et miks küll! Ainult et täiesti asjata. Sest üks loll võib küsida nõnda palju, et isegi sada tarka vastamisega toime ei tuleks. Kuid Pik seda nähtavasti ei teadnud. Kui te juhtute Pikki kusagil nägema, öelge siis talle vähemasti nüüd seda.

Illustreerinud H. LARETEI

Kempleja kutsikas

ADOLF RAMMO

VÄLJAS RÖÖMSALT KILKAS,
RINGIRATAST SILKAS
ÜSNA VÄIKE MOPS,
VALGE KARVATOPS.

HULLAS SABASIPUTAJA,
LIPA-LAPA LIPUTAJA.
LAPSE JALA ÜMBER SEBIS,
KINGAPAELA LAHTI REBIS.

«KIUH-KIUH-KIUH, KÜLL OLEN JULGE!
HUNDID-KARUD, VASTU TULGE!»
AINA KEMPLES, KARGLES RINGI,
LEIDIS PINTSELDATUD PINGI.

LAPS KÜLL KEELAS LIGI MINNA,
MOPSIKE ENT NIMELT SINNA
HÜPPAS ÜLES VÄRVI SISSE,
ROHUKARVA ROHELISSE.

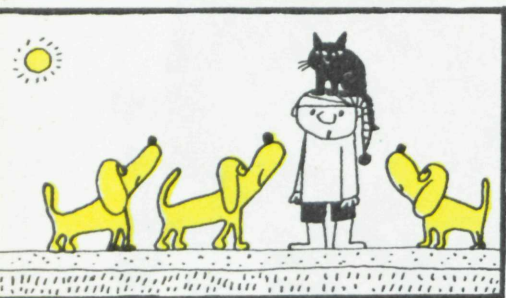
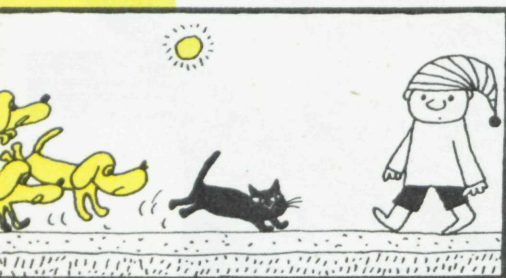
«LAPSED, APPI, TULGE APPII!
SEEPI, TÄRPENTINILAPPI!
PUHASTAGE KARVATOPSU,
KÜURIGE JA ANDKE VOPSI!»

VÄRVI ALT SIIS VÄLJA TOODI
KUTSIKAS, KES MOPSI MOODI,
MOPSI NÄO JA KUJUGA,
AGA TURRIS TUJUGA.

K U T S I K

TRIINU JA TAAVI TÕID ENDALE NAABRI
KALLE KÄEST KUTSIKA. KUTSIKAS OLI PISI-
KE KUI PÜKSINÖÖP EGA OSANUD VEEL HAU-
KUDA. «NIUTS-NIUTS,» TEGI KUTSIKAS JA
VÄNDERDAS MÖÖDA PÕRANDAT. TAL OLID
PEHMED TÖTSAKAD KÄPAD JA SABA KUI
SIPSTÜKK.

TRIINU KALLAS KUTSULE TOPSI SISSE PIIMA.
TA TÕSTIS KUTSU TOPSI JUURDE JA PISTIS

Koer ei saa magada

HELJO MÄND

KOER TULI KARJAST,
KOER TAHAB MAGADA,
KOER EI SAA MAGADA,
TRAKTOR PÕRISEB:
«PÕR-PÕR-PÕR-PÕRR.»
PEAB JÄLLE PRAGAMA:
«LÕR-LÕR-LÕR-LÕRR.»

KOER TULI KARJAST,
KOER EI SAA MAGADA,
KASS KURNURRITAB:
«NUR-NUR-NUR-NURR.»
PEAB JÄLLE PRAGAMA:
«UR-UR-UR-URR.»

KOER TULI KARJAST,
KOER TAHAB MAGADA,
KOER EI SAA MAGADA,
KÄRBES KÄIB NINA PEAL
TIPS-TIPS-TIPS-TAPS.
KOER AVAB SUU —
KARNAPSI!

Lehekülgedel 8, 9 ja 10 I. FLISAKI
ja B. BUTENKO joonistused.

A S

ELLEN NIIT

KUTSU NINA PIIMA SISSE. KUTSIKAS AEVASTAS JA HAKKASKI PIIMA LIMPSIMA.

«KIISU! KIISU!» HÕISKAS TEET.

«EI OLE KIISU,» ÕPETAS TAAVI. «ON HOOPIS KUTSU. ON VÄIKE AUH-AUH.»

TEET OLI VEEL PISIKE. PISIKESTEL VÕIVAD KOERAD JA KASSID KÜLL SEGI MINNA. ERITI KUI NEED KA ON PISIKESED.

Sassi peni

MANIVALD KESAMAA

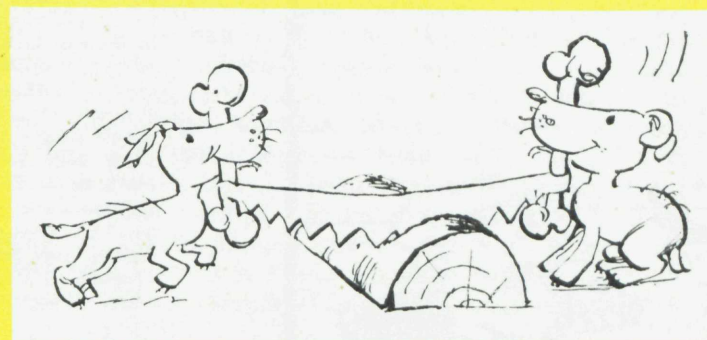
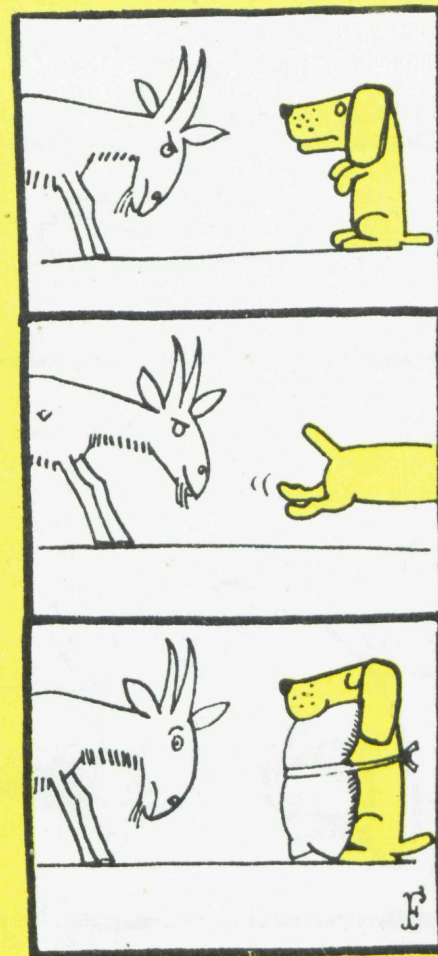
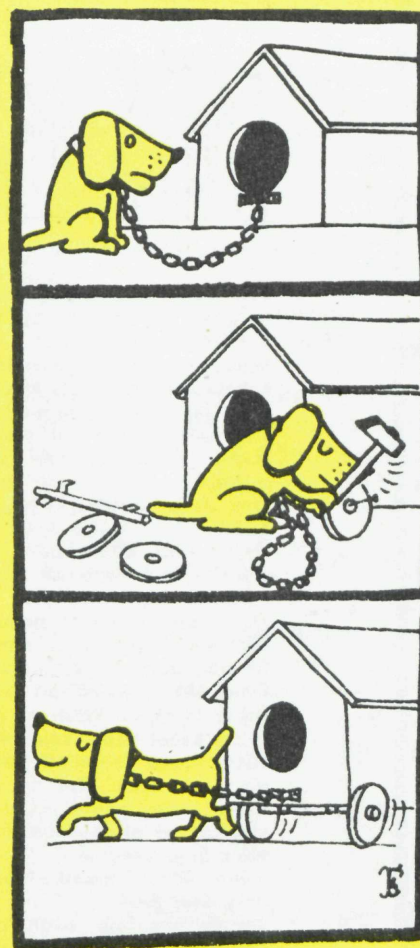
SASS EI TEADNUD ÜLDSE SENI,
MILLIST LIIKI ON TA PENI.
SELG TAL MUST JA KARVANE,
KARJAMURI SARNANE.
KÕRVAD KIKKIS, SIRGE KOON —
VALVAKS PIIRI VIST SEE LOOM!
HÜPPAB ÜLE KÕRGEST TARAST —
JÄLITADA OSKAKS VARAST!

PÄIKEST TÄIS ON ILMARUUM,
PÄEV ON LÄMBE, PÄEV ON KUUM,
LAPSED, LÄHME UJUMA!

KUJUTAGE AINULT ETTE —
KOERGI KARGAB SAMAS VETTE!
HAKKAB SEAL VAST SEBIMA,
LAPSI VÄLJA REBIMA.

EI TA ANNA NEILE RAHU,
LÄBI LAINTE, LÄBI VAHU
KÕIGEST VÄEST
TIRIB JALAST, TIRIB KÄEST.
NAGU MINGIT MÄRGA KASSI
KALDA POOLE VEAB TA SASSI.

SASS EI TEADNUD ÜLDSE SENI,
MIDA OSKAB TEMA PENI.
NÜÜD TEAB SEDA OMA KÄEST TA —
TEMA KOER ON VETELPÄÄSTJA.

NÜÜD ON MINULKA KOER

See, kelle pilti te siin näete. Eks ole vahva! Algul ta muud ei teinudki, kui magas. Vahepeal jõi piima. Siis magas jälle.

Suvel, kui koer juba suuremaks sai, käisime temaga kahekesi päevitamas. Mina läksin päris pruuniks, aga tema jäi ikka ühesuguseks. Me mängisime palli ka. See hakkas talle nii meeldima, et me nüüd isegi kodus tihtipeale palli veeretame. Aga mõnikord mängime peitust.

Onu Jaan kutsub koera Jakupiks. Onu Eino aga Eeroks. Tädi Maimule on ta Maidu, tädi Oliviale aga Olev. Tädi Ellen hüüab jälle: «Kuule, Elmar, tule siia!» Ainult mina ise pole oma koerale veel nime leidnud. Aga ehk teie, lapsed, tulete mulle appi! Mitu pead ikka mitu pead. Koos mõtleme talle kindlasti ühe hästi toreda nime.

Ka paljudel minu kirjasõpradel on koerad.

Onne Uik Vanamõisast kirjutas, et tema kutsub oma koera Printsiks. Prints on tal kange ujuja. Veel oskab Prints kahel käpal käia ja üle kepi hüpata.

Liivia Prunn Tallinnast jutustab aga nii: «Minu koera nimi on Leedi. Kui me suvel metsas käisime, ajas Leedi terve päeva liblikaid taga. Pärast oli ta nii väsinud, et ei jõudnud kuidagi käia. Ja ma pidin ta süles koju kandma.»

Anne Sock Tormast joonistas samuti pildi koerast ning lisas kirja:

«Mulle meeldib väga koeri joonistada. Endal mul koera ei ole. Ma tahaksin küll kangesti koera, kuid ema ja isa on vastu...»

Maimu Luukas Mõisaküläst saatis aga foto, kus ta on koos oma koera Neeruga. Neeru on suur ilus koer. Ja Maimu arvab, et ka minu koer peagi nii suureks kasvab. Küll see oleks tore!

Rael Vähi Tõikverest kirjutab, et tema koerale Mirtile meeldib väga karjas käia. Ja kassiga on ta ka suur sõber. Kodus joovad päris ühest kausist piima.

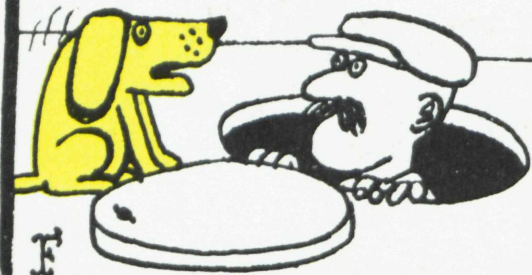
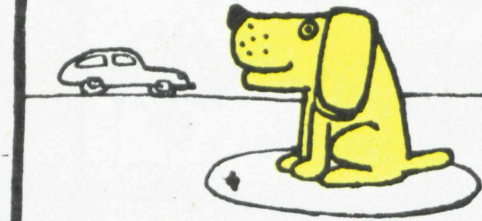
Aime Jõgi Salmest on tubli luuletaja. Ka seekord saatis ta mulle luuletuse. «Minul on kodus koer,» kirjutab Anne, «aga nimi ei ole mitte Muri, vaid hoopis Tika. Muri panen luuletusse sellepärast, et siis on lihtsam riimi leida.»

«Tommi oli väga tore koer,» kirjutab Mare Kuldmeri

Väänast. «Mõllasime temaga alalõpmata. Aga hiljuti kadus ta ära. Minul on Tommist väga kahju, sest teda pole ikka veel üles leitud.» Sellest on nüüd tükk aega möödas, kui Mare mulle nõnda kirjutas. Võib-olla on Tommi juba koju tulnud. Sa, Mare, kirjuta mulle! Kirjutagu teisedki. Ja olge abiks minu koerale nime leidmisel. Jään teie kirju ootama!

Täheke

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

Minu Miki

Miki on väike valge rinnaesisega koer. Kui Miki minu käest suhkru või iirisekommi tahab, küsib ta alati: «Auh! Auh!» ja jääb, pea viltu, sitsima. Ühe silmaga vaatab ta mulle otsa. Et kas ma ikka kuulsin ta küsimist. Teise silmaga piilub kommi. Et ega ma seda juba oma suhu ole pistnud. Ning kui ma käe kommiga oma suu juurde tõstan, küsib Miki ruttu uuesti: «Auh! Auh!» Siis annan ma kommi ikka temale. Sest Mikit petta ei tohi.

Aga kui keegi meile külla tuleb ja kättpidi teretama hakkab, siis sitsib Mikigi kähku ja pakub külalisele oma kappi. Mõnikord jälle, kui külalisele tooli pakutakse, ronib Miki ise ruttu sinna istuma. Mis sest, et pole viisakas. Miki ei tee sellest väljagi. Istub aga tähtsa näoga edasi. Ja nii peamegi külalisele uue tooli pakkuma.

URVE PRILLOP,
Rakvere 1. Keskkooli õpilane

«Kutsu» — joonistas 5-a. EBE EESSAAR Muraste Lastekodust.

Lugu Lokist

Elas üks koer. Selle koera nimi oli Loki.

Loki oli ilus koer. Musta läikiva karvaga. Ja mustade säravate silmadega. Aga ta oli ka üleannetu koer. Ja kassidest ei pidanud Loki üldse lugu.

«Need ka mõned loomad!» klähvis ta halvustavalt. «Pisikesed nagu...» Ühel päeval, kui Loki õues jalutas, tuli talle kass Kõuts vastu. «Kui õige kiusaks Kõutsi?» mõtles Loki ning naksas kassil sabast kinni.

«Ss... sina!» sisises Kõuts. «Kuidas sa julged!»

«Keda mul karta!» klähvis Loki vastu. «Ega ometi sind? Ise pisike nagu...»

Nüüd sai Kõuts päris vihaseks. Ta küünistas Lokit ninast.

Seda ei tohtinud tasumata jätta! Seda ei tohtinud mitte kuidagi tasumata jätta! Ja Loki naksas Kõutsi kõrvast kinni.

Seda ei tohtinud tasumata jätta! Seda ei tohtinud kohe mitte kuidagi tasumata jätta! Ja Kõuts kratsis Lokit seljast nii et karvatutid lendasid.

Kui tal sellest isu täis sai, lipsas puu otsa. Loki jäi puu alla klähvima. Klähvis, klähvis, võttis siis tüki marlit ning mässis veritseva nina kinni.

Aga karvadega oli lugu halvem. Neid polnud kusagilt nii ruttu asemele võtta.

Kui nad nüüd mõnikord kokku saavad, tõmbab Kõuts küüru selga ja sisiseb:

«Ss... sina!»

«Rr... rahu, ainult rahu!» lõriseb Loki vastu.

TIINA TART,
Orissaare Keskkooli õpilane

254 õiget vastust

Raamatute kangelastel, keda nägite juunikuu «Tähekeses» tagakaanel, on hea meel, et neid nii paljud lapsed ära tundsid. Nagu lubatud, saavad tublimad lahendajad auhinnad. Loosimisel osutusid nendeks Aire Aarna Lustilt, Tiina Valge Kundast, Meelis Ojaveres Narvast, Viktoria Svjatõševa Jõgevalt, Heidi Moor Tudult, Rein Nikonen Kohtla-Järvelt, Erika Karuse Viljandist, Kalev Sinisaar Kiisalt, Urmas Kõverik Olustverest, Koit Kahar Tallinnast, Lembit Mardo Paidest, Heli Kask Põltsamaalt, Harri Puna Tõrvast ja Kaido Maalepp Saksist. Kõikidele nendele lastele saadab «Tähekeses» toimetuse raamatud.

TIPSI TARKUS

HELJU RAMMO

Tegelased:
SUUR KOER RULLI
VÄIKE KOER TIPS
KASSIPOEG NÄU

Majaõu põosastega.

Suur koer Rulli istub oma toidukausi juures. Joostes ja hullates tulevad

õue väike koer Tips ja kassipoeg Näu.

Näu: Püüa mind!

Tips: Käes! Püüa nüüd mind ka!

Näu: Käes!

Rulli (tigedalt): Urr-urr! Mis te mäsate.

Näu ja Tips seisatavad.

Tips: Oi, see on ju Rulli!

Näu: Tema jah!

Tips: Ja vaata, Rullil on terve kausitäis piima!

Näu: Värsket piima!

Tips: Mul ongi parajasti kõht tühi.

Näu: Minul ka.

Tips: Lähme siis ja joome.

Näu: Lähme jah.

Rulli: Urr... kausist eemale!

Tips: Me ainult natuke limpsime.

Näu: Keeleotsaga limps-limps.

Rulli: Mis te õige mõtlete?! Üks limpsib natuke ja teine natuke ja kauss ongi varsti tühi.

Tips: Oh ei, meie seda küll päris tühjaks ei limpsi.

Näu: Natuke jätame järele ka.

Rulli: Urr-urr... eemale!

Tips: Luba ikka limpsida.

Näu: Luba. Ole pai!

Rulli (päris tigedalt): Urr-urr-urr... eemale!

Tips: Rulli, miks sa nii kade oled!

Näu: Ja nii kuri.

Rulli: Aga mis teist kasu on! Ainult jooksete ja hullate. Ja mina pean üksinda maja valvama ja üksinda haukuma.

Tips: Meie oleme alles väikesed.

Näu: Päris pisikesed.

Tips: Kuid siiski tragid.

Näu: Täitsa tragid.

Tips: Ja kui ma ükskord suureks kasvan, siis hakkam ka maja valvama ja haukuma.

Näu: Ja mina hakkam hiiri püüdma.

Rulli: No eks siis saate ka piima.

Tips ja Näu lähevad natuke eemale.

Näu: Ei lase ta meid kausi juurde!

Tips: Paistab küll nii.

Näu: Mis me siis nüüd teeme! Kas hakkame nutma mäu-mäu!

Tips: Oota, ära veel nuta. Ma enne näitan talle, et ma juba praegu midagi oskan.

Näu: Kuidas sa seda talle näitad!

Tips: Kohe näed.

Läheb Rulli juurde.

Rulli: Urr... eemale!

Tips: Ega ma sinu piima limpsima tulnud. Tulin hoopis küsima, kas sa äkki konti ei taha!

Rulli: Mis konti!

Tips: Suurt mahlakat lihakonti.

Rulli: Miks ei taha. Tahan küll. Too aga see kont kohe siia.

Tips: Aga kas me siis võime Näuga sinu kausist piima limpsida!

Rulli: Võite, võite. Kas või terve kausitäie.

Näu: Nüüd lubab küll, aga pärast

ehk ei lase meid kausi ligigi!

Rulli: Mina oma sõnu ei söö. Nagu kondi saan, kohe võite limpsima hakata.

Tips: Kui nii, siis lähen toon selle kondi ära.

Jookseb põösa taha.

Näu (laulab):

Piim on kohe meie.

Mäu-mäu.

Sest saab kõhutäie.

Mäu-mäu.

Tips (tuleb suure hea kondiga tagasi ja paneb selle Rulli käppade ette): Palun.

Rulli: Suur ja magus.

Tips: Mahlakas lihakont.

Rulli (nuusutab konti, pärast seda ägedalt): No kuulge!?

Tips: Mis on, Rulli!

Rulli: See... see on ju nii tuttav lõhn! Selle kondi sa kraapisid põösa alt välja, mis! See on ju minu kont! Mina ise eile matsin ta sinna!

Tips: Selle üle, kelle kondi ma sulle toon, polnud meie kokkuleppes üldse juttu. Ja oma sõnu sa ei lubanud süüa.

Näu: Oli nii või ei olnud!

Rulli: Vaata aga vaata, ise na nääpsukesed, kuid nupukad! Limpsige siis pealegi minu kausist.

Tips ja Näu (laulavad):

Piim on meie, piim on meie.

Limps-limps-limps.

Saame tubli kõhutäie.

Limps-limps-limps.

Hakkavad piima limpsima.

NUKUNÄIDEND

Tegelased lõika välja ning kleebi neile papist või mõnest tugevama paberist pikemad ribad alla. Nukulaval tee mööda valgeid jooni sisselõiked. Nendes sisselõigetes hakkadki sa papiribade abil loomi liigutama. Ka kauss lõika välja ja kleebi ise nukulavale. Kondi saab aga koerale kleepimata suhu panna ja siis vajaduse korral jälle ära võtta.

Joonistanud J. TAMMSAAR

Soome lapsed kutsuvad võistlema

Seekord luuletuste ja jutukeste kirjutamises. Soome ja eesti laste kirjandusvõistluse korraldavad Soome lasteajakiri «Raketti» ja Eesti lasteajakirjad «Täheke» ning «Pioneer». Võistlusest võivad osa võtta kõik lapsed, kes kirjutada oskavad ning kellel mõni huvitav lugu meeles mölgub. Kirjutada võib näiteks oma sõbrast, lasteaiast ja koolielust, kodust ja kodustest, seiklustest matka või jalutuskäigu ajal. Ühesõnaga kõigest, mis sa arvad huvitava olevat.

Võistlustöid hinnatakse kahes vanuseastmes. Nooremasse rühma kuuluvad lapsed kuni neljanda klassini, vanemasse aga lapsed viiendast klassist kaheksanda klassini. Huvitavamatele eesti laste kirjatöödele annab auhinnad Soome lasteajakiri «Raketti». Selles ajakirjas ilmuvad siis need tööd ka trükitult.

Oma jutud ja luuletused saada «Tähekesele» toimetusele hiljemalt 1. detsembriks. Ära unusta võistlustöö alla kirjutamast oma nime, kooli ja klassi, kus õpid, ning kodust aadressi! Ümbrikule kirjuta peale veel «Sõprusvõistlus». Libedat sulge ja toredaid mõtteid!

Täheke

ARVA ARVAL ARVA ARVAL ARVA ARVAL ARVA ARVAL ARVA ARVAL

KELLELE MISSUGUNE KOERI

Joonistanud H. SAMPU

MISSUGUSED KOERAD ON SARNASED!

ELKNU Keskmittee ja ENSV Pioneerorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 10 — 1969, X aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskmittee Kirjastus.

Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, L. Reimann. Peatoimetaja kt. O. Saar, kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmeets. Leduda antud 25. VIII 1969. Trükkida antud 25. IX 1969. Paber 90x60.8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,87. MB-08457. Tellimise nr. 872. Trükikoda «Oktoober», Tallinn, Kreutzwaldi t. 24.

Esi- ja tagakaanel fotod «Meie sõbrad».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тяжеке» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,87 учётно-издательских листов. Типография «Oktoober», ЭССР, Таллин, Креutzвальд, 24. Адрес редакции: ЭССР, Таллин 1, бульвар Эстония, 4. Цена 15 коп. Зак. 872, Тираж 56 000.

НИНД 15 КОР.
ИНДЕКС 78231

